

orice păcat este de fapt păcatul mândriei; căci prin mândrie Satan a ajuns Satan. De n-ar fi fost mândria, n-ar mai fi fost păcatul, nici în lumea îngerească, nici în lumea aceasta omenească.

Toate acestea " nu sunt (nu vin) de la Tatăl ", ci Fiul Unul-Născut al lui Dumnezeu e Cel ce " este (vine) de la Tatăl ". Dar El e tocmai smerenia întrupată și personalizată în toate desăvârșirile dumnezeiești. Iar în Evanghelia Lui, întâia dintre toate virtuțile este smerenia (Matei 5, 3). Da: smerenia este singurul leac împotiva tuturor celorlalte păcate.

(Sf. Iustin Popovici, *Comentariu la Epistolele Sfântului Ioan*)

18 MARTIE: PRĂZNUIREA SFÂNTULUI IERARH NICOLAE VELIMIROVICI

Sf. N. Velimirovici,
icoană

Propovăduitorule cu gura de aur al lui Hristos cel Înviat, călăuzitorule prin veacuri al purtătorului de cruce neam sârbesc, alăută răsunătoare a Sfântului Duh, înălțarea și dragostea călugărilor, bucuria și lauda preoției, învățătorule al pocăinței, vlădică a tot norodul, căpetenie a oștirii de rugători ai lui Hristos, Sfinte Nicolae al sârbilor și al întregii Ortodoxii, împreună cu toți sfinții Serbiei cerești, roagă pe Unul Iubitorul de oameni să dăruiască pace și înțelegere neamului nostru.

(*Troparul Sfântului Nicolae Velimirovici*)

Pentru noi, creștinii ortodocși, Episcopul Nicolae Velimirovici (1880-1956) a fost și este un om sfânt, un înger al pământului și un om al cerului. A fost un neostenit predicator, astfel încât am putea să-l numim un „Gură de Aur al secolului XXI”.

Sfântul Episcop Nicolae este un dar deosebit de la Dumnezeu pentru noi în vremea noastră și trebuie primit de fiecare credincios după măsura și rodirea credinței sale, după înmulțirea faptelor creștinești din viața lui. Episcopul Nicolae s-a născut la 23 decembrie 1880, de praznicul Sfântului Naum al Ohridei, din părinți sârbi binecredincioși, Dragomir și Katarina Velimirovici, în satul Lelici. El este cel dintâi fiu și a fost urmat de alți opt copii, care au murit cu toții în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Educația sa, începută în sânul familiei, a continuat la Mănăstirea Călie, el urmând, apoi, cursurile gimnaziului din Valievo. Încă de tânăr s-a arătat înzestrat cu o minte iscusită și a dovedit o râvnă neostoită pentru învățătură și rugăciune. Adesea, în vacanțele de vară, Nicolae urca în clopotnița catholiconului Mănăstirii Călie și stătea acolo cât era ziua de lungă citind cărți și rugându-se. După ce a terminat clasa a șasea a gimnaziului din Valjevo, Nicolae s-a înscris pentru examenul de admitere la Academia Militară, însă nu a fost admis din motive medicale: doctorii au zis că este prea plâpând pentru o carieră militară.

Când, la sfârșitul anilor de seminar, și-a susținut lucrarea despre viața și gândirea lui Njegoș (în Mănăstirea Rakovica, 1902), i-a uimit cu cunoștințele sale nu numai pe colegi, ci și pe profesorii și îndrumătorii săi. Datorită inteligenței și cunoștințelor sale, precum și activităților sale evanghelice, Nicolae a fost trimis să studieze în străinătate. Aici și-a desăvârșit erudiția. A studiat până și spiritualitatea și filosofia Indiei antice. Nicolae a devenit un adevărat spirit renescentist, a cărei erudiție și profunzime de gândire erau recunoscute de toți. În 1908, Nicolae și-a susținut teza de doctorat la Universitatea din Berna, având ca temă: „Credința în Învierea lui Hristos ca temelie a dogmelor Bisericii apostolice”. În anul următor, acest geniu autentic și-a pregătit un alt doctorat în filosofie, la Oxford (Anglia), pentru ca în vara aceluiași an să susțină cea de-a doua sa teză de doctorat la Universitatea din Geneva, cu tema: „Filosofia lui Berkeley”.